

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul douăzeci și doi

Jeff Pippenger

2026-01-02

Numărul douăzeci și doi

Eram la jumătatea trecerii în revistă a celor patru referințe la Israelul antic, ca „neam de năpârci”, în articolul precedent. În Matei, atât Ioan, cât și Isus îi numesc pe farisei și pe saducheii „neam de năpârci”. Ioan marchează începutul unui proces de încercare, identificabil în învățătura lui potrivit căreia Isus, care avea să vină după el, Își va curăți cu desăvârșire aria. Isus a adăugat la procesul de încercare al lui Ioan, incluzând procesul judecății, atunci când a făcut referire la împărăteasa din Seba și la Ninive. Judecata are loc în a patra generație, iar o categorie, în cadrul judecății, se manifestă ca șerpi, fiindcă tatăl lor este diavolul. Isus a adăugat și chestiunea că a patra generație caută un semn, când semnul era în văzul tuturor.

În Matei douăzeci și trei, "vaiurile" împotriva fariseilor și saducheilor sunt înfățișate, iar procesul de încercare și judecată este din nou asociat cu ultima generație. Capitolul douăzeci și doi pregătește cadrul pentru vaiurile din capitolul douăzeci și trei.

Pe când fariseii erau adunați laolaltă, Iisus i-a întrebat, zicând: Ce credeți despre Hristos? Al cui fiu este?

Ei îi spun: Fiul lui David.

El le-a zis: Cum dar David, în Duhul, Îl numește Domn, zicând: „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până îi voi face pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale”? Dacă deci David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?

Și nimeni nu a putut să-i răspundă un cuvânt, nici nu a mai îndrăznit cineva, din ziua aceea înainte, să-i pună întrebări. Matei 22:41-46.

Când s-a închis ușa pentru orice interacțiune ulterioară, Isus a enunțat apoi, în capitolul următor, opt vaiuri. În versetul treisprezece, vaiul privește închiderea ușilor către Împărăția cerurilor. Din porțile cerului se revarsă ploaia târzie. Cele opt vaiuri îi au în vedere pe cei care pretind că deschid ușa pe care niciun om nu o poate deschide și că închid ușa pe care niciun om nu o poate închide. Într-o viziune, Sora White i-a văzut pe cei care nu L-au urmat pe Hristos în Locul Preasfânt trimițându-și rugăciunile către Locul Sfânt, rămas gol, unde Satana, prefăcându-se că este Hristos, îi făcea să creadă că totul era în regulă. Ei au redeschis Locul Sfânt și au închis Locul Preasfânt.

Mulți privesc cu groază la felul în care iudeii L-au respins și L-au răstignit pe Hristos; iar când citește istoria batjocurilor rușinoase la care a fost supus, cred că Îl iubesc și că nu L-ar fi tăgăduit ca Petru și nici nu L-ar fi răstignit ca iudeii. Dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a pus la probă acea iubire pentru Isus pe care pretindeau că o simt. Întreg cerul a urmărit cu cel mai profund interes primirea soliei primului înger. Dar mulți care mărturiseau că

Îl iubesc pe Isus și care vărsau lacrimi citind istoria crucii, au batjocorit vestea cea bună a venirii Sale. În loc să primească solia cu bucurie, au declarat-o o amăgire. I-au urât pe cei care au iubit arătarea Lui și i-au exclus din biserici. Cei care au respins prima solie nu au putut primi vreun folos din a doua; la fel, nu le-a adus niciun folos nici strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre împreună cu Isus, prin credință, în Sfânta Sfintelor a sanctuarului ceresc. Iar prin respingerea celor două solii anterioare, și-au întunecat într-atât înțelegerea, încât nu mai văd nicio lumină în solia celui de-al treilea înger, care arată calea în Sfânta Sfintelor. Am văzut că, așa cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot astfel bisericile nominale au răstignit aceste solii și, prin urmare, nu au cunoștință de calea în Sfânta Sfintelor și nu pot beneficia de mijlocirea lui Isus acolo. Asemenea iudeilor, care aduceau jertfele lor zadarnice, ei înalță rugăciunile lor zadarnice către încăperea pe care Isus a părăsit-o; iar Satana, mulțumit de această înșelăciune, își asumă un caracter religios și le îndreaptă mințile acestor creștini cu numele spre sine, lucrând cu puterea sa, cu semnele și cu minunile lui mincinoase, spre a-i prinde în cursa lui. Scrieri timpurii, 258-261.

Versetul paisprezece este un vai pentru devorarea caselor văduvelor și pentru rugăciuni îndelungate. Vaiul din versetul cincisprezece este pentru că îi fac pe prozeliții lor de două ori mai mult copii ai iadului decât erau ei înșiși. În versetele șaisprezece până la douăzeci și doi, cei nelegiuți jură pe templu.

Acestea nu sunt cuvintele sorei White, ci cuvintele Domnului, iar Solul Său mi le-a încredințat mie spre a vi le da vouă. Dumnezeu vă cheamă să nu mai lucrați în răspar față de El. A fost dată multă învățătură cu privire la oamenii care pretind a fi creștini, în timp ce, dezvăluind trăsăturile lui Satana și contracarând, în duh, în cuvânt și în faptă, înaintarea adevărului, urmează cu siguranță calea pe care Satana îi conduce. În împietrirea inimii lor și-au arogat o autoritate care în niciun chip nu le aparține și pe care nu ar trebui să o exercite. Zice Marele Învățător: „Voi răsturna, voi răsturna, voi răsturna.” Oamenii spun la Battle Creek: „Templul Domnului, templul Domnului suntem noi”, dar ei folosesc foc obișnuit. Inimile lor nu sunt înmuiate și cucerite de harul lui Dumnezeu. Manuscript Releases, volumul 13, 222.

În versetele 23 și 24, vaiul este pentru neglijarea dreptății, milei și credincioșiei. Versetele 25 și 26 sunt despre pretenția de a curăți partea din afară a paharului, dar nu pe cea dinăuntru.

„«Avem această comoară», a continuat apostolul, «în vase de lut, pentru ca covârșirea puterii să fie a lui Dumnezeu și nu de la noi.» Dumnezeu ar fi putut să-Și proclame adevărul prin îngeri fără păcat, dar acesta nu este planul Său. El îi alege pe oameni — oameni cuprinși de slăbiciune — ca instrumente în împlinirea planurilor Sale. Comoara neprețuită este așezată în vase de lut. Prin oameni, binecuvântările Sale urmează să fie transmise lumii. Prin ei, slava Sa urmează să strălucească în întunericul păcatului.” Faptele apostolilor, 330.

Apoi, versetele douăzeci și șapte și douăzeci și opt îi identifică pe cei răi drept morminte văruite, în legătură cu Șebna din Isaia, capitolul douăzeci și doi, unde Șebna se lauda cu mormântul minunat pe care îl făcea, dar în care nu avea să ajungă niciodată, căci Dumnezeu avea să-l arunce din gura Sa într-un câmp îndepărtat. Câmpul îndepărtat este reprezentat de mormântul profetului mincinos din Betel, care l-a determinat pe profetul neascultător să fie îngropat în același mormânt. Apoi, al

optulea «vai» spune:

Vai de voi, cărturari și farisei, fățarnici! Căci voi zidiți mormintele profeților și împodobiți mormintele celor dreți și ziceți: „Dacă am fi fost în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui profeților.” Astfel, sunteți martori împotriva voastră înșivă că sunteți fiii celor ce i-au ucis pe profeți. Voi, deci, umpleți măsura părinților voștri.

Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de osânda iadului?

De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari: pe unii dintre ei îi veți omorî și îi veți răstigni, iar pe alții îi veți biciui în sinagogile voastre și îi veți prigoni din cetate în cetate, pentru ca asupra voastră să vină tot sângele celor dreți vărsat pe pământ, de la sângele lui Abel cel drept până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barahia, pe care l-ați ucis între templu și altar.

Adevărat vă spun: toate aceste lucruri se vor abate asupra acestui neam. Matei 23:29-36.

Șerpii, care constituie generația de vipere, sunt judecați în pasaj. În pasaj, judecata nu se întemeiază pe mărturiile reginei din Saba și ale Ninivei, ci pe sângele lui Abel până la Zaharia. A patra generație, o generație de vipere, este judecată de doi martori din istoria externă a Israelului antic și de doi martori din istoria internă a Israelului antic. Capitolul trei din Luca este ultima dintre cele patru referințe la viperele din cea de-a patra și ultima generație și este pur și simplu paralel cu capitolul trei din Matei. Există patru referințe care identifică faptul că, în timpul judecății finale a casei lui Dumnezeu, în timpul celei de-a patra generații, o clasă își va manifesta caracterul ca fii și fiice ale lui Satana, iar cealaltă clasă ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Procesul de testare care inițiază separarea începe atunci când solul care pregătește calea pentru Solul Legământului își înalță glasul în pustie.

În țesătura sacră a Scripturii, numele nu sunt simple etichete, ci profeții șoptite—cântări secundare cântate sub suprafața istoriei, care dezvăluie miezul răscumpărării. Când sensurile numelor descendenților de la Adam la Noe sunt alcătuite într-un enunț, se obține un mesaj care corespunde istoriei reprezentate de genealogie. Adam înseamnă „om”, iar Set înseamnă „rânduit”. Enos înseamnă „muritor” (supus morții), iar Kenan înseamnă „durere”. Prin „lauda/binecuvântarea lui Dumnezeu” (Mahalalel), Cerul avea să „coboare” (Iared). Cerul a coborât ca „cel dedicat sau uns” (Enoh), care a proclamat mesajul judecății prin fiul său Metusala („când va muri, va fi trimis”). Moartea lui avea să fie punctul culminant al unei revărsări „puternice” a Duhului Sfânt, reprezentată prin Lameh (suflare) unindu-se cu Metusala, precum Strigătul de la Miezul Noptii s-a alăturat celui de-al doilea înger. Metusala a fost al doilea înger, iar Lameh Strigătul de la Miezul Noptii, care a culminat la potopul lui Noe.

Reducând și mai mult la esență, numele declară: "Omul a fost rânduit muritor, supus întristării și morții, ca urmare a lui Adam cel dintâi; dar, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, Hristos S-a consacrat să coboare, proclamând judecata prin moartea Sa pe cruce, urmată de puternica revărsare a Duhului Sfânt."

Aceste zece nume sintetizează mesajul evangheliei, urmărind istoria pământului de la creație până la ploaia târzie, culminând cu A Doua Venire. Acest simbolism, ascuns în nume, își găsește corespondentul în Apocalipsă. Geneza prezintă genealogia alfa, iar cei 144.000 din Apocalipsa 7 prezintă împlinirea omega în rămășița pecetluită.

Iuda înseamnă «laudă», Ruben înseamnă «iată, un fiu», Gad înseamnă «bună soartă/ceată», Așer înseamnă «fericit/binecuvântat», iar Neftali înseamnă «luptă». Manase înseamnă «care face să se uite», Simeon înseamnă «auzire», Levi înseamnă «unit/alipit», Isahar înseamnă «răsplată», Zabulon înseamnă «onoare/locuință», Iosif înseamnă «sporire», iar Benjamin înseamnă «fiul mâinii drepte».

Cei care urmează Leul din seminția lui Iuda sunt fiii lui Dumnezeu, binecuvântați cu izbândă pe măsură ce trec printr-un proces de încercare, luptându-se cu Dumnezeu, așa cum a făcut Iacov. Prin această luptă, păcatele lor sunt date uitării în procesul de sfințire produs de auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, care, la rândul său, îi alipește de Hristos într-o relație de legământ. Răsplata lor este să șadă cu cinste, împreună cu Hristos, pe tronul Său, în locurile cerești, pe măsură ce Dumnezeu îi folosește pentru a-Și mări Împărăția — chemând marea mulțime afară din Babilon ca fii ai dreptei Sale.

Cei șase fii ai Leei au fost Ruben, Iuda, Simeon, Levi, Isahar și Zabulon. Slujnica ei, Zilpa, al cărei nume înseamnă „o picurare parfumată”, a avut doi fii: Gad și Așer. Cei doi fii ai Rahelei au fost Iosif și Benjamin. Slujnica Rahelei, Bilha, al cărei nume înseamnă „sfioasă sau timidă”, iar fiii ei au fost Dan și Naftali. Din punct de vedere profetic, genealogia de aici oferă mai multe linii de analiză. Spre deosebire de alfa și de cele zece generații din capitolul cinci al Genezei, omega are doisprezece descendenți, cu propriile sale variabile profetice specifice. În cei o sută patruzeci și patru de mii, Dan nu este menționat, iar Manase l-a înlocuit pe fratele său, Efraim.

Genealogia alfa a Genezei corespunde genealogiei omega a Apocalipsei, căci Geneza identifică lucrarea divină a lui Hristos în mântuire, iar Apocalipsa identifică pe cei care, în împlinirea omega a acelei profeții alfa, împlinesc desăvârșit chiar făgăduința și profeția enunțate în profeția alfa.

Aplicarea acestor două linii este adesea făcută de teologi, dar niciodată din perspectiva metodologiei „linie peste linie”. Cele două genealogii din Geneza și Apocalipsa oferă doi martori ai faptului că Dumnezeu vorbește la un nivel secundar. Un limbaj este mărturia scrisă, așa cum este consemnată, iar o linie secundară în cadrul acelei mărturii este prezentată la un nivel simbolic. De regulă, teologii nu merg mai departe de observațiile de suprafață cu privire la mesajul transmis prin semnificațiile numelor din Geneza și Apocalipsa. Ei tratează ceea ce văd ca pe o noutate care vorbește mai mult despre propria lor înțelepciune omenească, după cum o dovedește capacitatea lor sfințoasă de a vedea metafora în semnificațiile numelor. Ei nu văd niciodată mesajul înfățișat în cei doisprezece fii ai lui Ismael. Ei nu văd corect genealogiile lui Isus din Matei și Luca. Ei nu văd genealogiile ultimilor șapte regi ai lui Iuda, ale ultimilor șapte regi ai lui Israel, ale primilor șapte regi ai lui Iuda sau ale primilor șapte regi ai lui Israel.

Când spun că nu văd, mă refer la faptul că, dacă întrebați Google dacă există învățături despre aceste genealogii, răspunsul este „da” pentru cele din Geneza, de la Adam la Noe, și „da” pentru

cei o sută patruzeci și patru de mii. Dar procedeză ei în felul acesta cu cei zece descendenți ai lui Avram din Geneza unsprezece? Nu. Procedeză ei la fel cu genealogia lui Cain și cu genealogia lui Set? Da, dar atât de departe de sensul real, încât pare că se află pe un cu totul alt subiect. Fără îndoială, abordează genealogiile lui Hristos din Matei și Luca, dar, din nou, ratează cu mult ținta. De ce contează aceasta, veți întreba? Pentru că intenționez să ofer o privire de ansamblu asupra acestor linii genealogice profetice și doresc să fie limpede de la bun început că încerc să identific semnificația celei de-a patra generații ca simbol al profetiei biblice. Această privire de ansamblu asupra acestor genealogii va ajuta în această privință, dar ar fi o neglijență din partea oricui să creadă că simplul rezumat al acestor lucruri care vor urma este tot ceea ce este de înțeles despre aceste linii genealogice.

După genealogia de la Adam la Noe, găsim două linii genealogice în capitolele patru și cinci din Geneza. Aceste două linii sunt reprezentate de descendenții lui Cain și de descendenții lui Set. Spre deosebire de genealogia de la Adam la Noe, care cuprinde zece descendenți, atât linia lui Set, cât și cea a lui Cain numără câte opt descendenți. Din acest motiv, ele trebuie considerate ca două perioade de câte patru. Set și Cain sunt simboluri ale legământului, iar Cain îi reprezintă pe aceia care, în Isaia, capitolele douăzeci și opt și douăzeci și nouă, încheie un legământ cu moartea, care va fi desființat când va trece biciul năvălitor. Aceștia sunt cei care își zidesc casele pe nisip. Cei care zidesc pe Stâncă încheie un legământ al vieții, așa cum sunt reprezentați în Întâia Petru, capitolul doi, ca aceia care au gustat că Domnul este bun și sunt „seminția aleasă”. „Mulți” zidesc pe nisip, dar „puțini” sunt aleși.

Genealogia lui Cain este un acord răzvrătit în simfonia numelor, căci numele reprezintă gloria omenească, deșartă, care, după ce a fost lovită de cer, duce la rătăcire fără țintă. Neluând în seamă avertismentul, descendența lui Cain proclamă o divinitate falsă, înveșmântată în putere omenească răzbunătoare, reprezentată de artele omenirii, care făuresc o cultură de fier; frumoasă, dar violentă și steapă de nădejde. Această ultimă afirmație este o privire de ansamblu asupra mesajului din cele opt generații ale lui Cain, derivat din nume.

Descendența lui Set răspunde descendenței lui Cain cu har. În slăbiciunea omenească rânduită omenirii, cei care Îl cheamă pe Dumnezeu vor avea întristarea lor prefăcută în laudă, când cerul se coboară. Umblând cu credințioșie pe calea care se înalță spre slavă, într-o vreme de încercare, până când strigătul de „nădejde” aduce odihnă, prin apele izbăvirii. Acea ultimă afirmație este o privire de ansamblu asupra mesajului din cele opt generații ale lui Set, care se deduce din nume.

Rațiunea împărțirii celor opt generații în două serii de câte patru generații este stabilită în prima etapă a legământului, când profeția robiei în Egipt este identificată ca fiind de 400 de ani și, totodată, când se precizează că acești 400 de ani se vor încheia în a patra generație. Când mărturia lui Pavel este integrată în profeția legământului alfa, rezultă două perioade de câte 215 ani, alcătuite din câte patru generații în fiecare perioadă. Cele opt generații, în cadrul celor 430 de ani, reprezintă două perioade a câte 215 ani. Prima perioadă este reprezentată de bunul faraon care îl cunoștea pe Iosif. După 215 ani, s-a ridicat un nou faraon care nu-l cunoștea pe Iosif. Atunci a început următoarea serie de patru generații.

Împărțirea celor opt generații în mod egal în două perioade, fiecare marcată în mod distinct ca propria perioadă de patru generații, susține aplicarea în același fel a celor opt generații ale lui Cain și ale lui Set. Când se realizează această aplicare, cele opt generații ale lui Set se aliniază cu cele opt generații ale lui Cain. Cain îi reprezintă pe cei mulți care primesc semnul fiarei, iar Set îi reprezintă pe cei puțini care primesc pecetea lui Dumnezeu. Cain este semnul omenirii, iar Set este semnul omenirii unite cu Divinitatea, în contextul legământului lui Noe, pe când linia lui Iosif și Moise este în contextul legământului lui Avram.

Apoi, în capitolul unsprezece, genealogia poporului ales este reprezentată de zece nume, de la Sem la Avram. Capitolul unsprezece este istoria turnului Babel, dar și genealogia poporului ales, așa cum este ea reprezentată de Avraam. Capitolul unsprezece introduce un popor ales care avea să intre într-un legământ întreit cu Dumnezeu. A treia și ultima treaptă a fost jertfa lui Isaac din capitolul douăzeci și doi. Capitolul „unsprezece” este începutul-alfa, iar capitolul „douăzeci și doi” este sfârșitul-omega. Credința necesară pentru a auzi glasul lui Dumnezeu în semnificația numelor nu este diferită de credința necesară pentru a-I auzi glasul în numerotarea Cuvântului Său. O aplicare a unei genealogii pe care teologii nu o abordează este genealogia lui Ismael, simbolul Islamului.

Și acestea sunt numele fiilor lui Ismael, după numele lor, după spițele neamului lor: întâiul născut al lui Ismael, Nebaiot, apoi Chedar, Adbeel, Mibsam, Mișma, Duma, Masa, Hadar, Tema, Ietur, Nafiș și Chedema: Aceștia sunt fiii lui Ismael, și acestea sunt numele lor, după cetățile lor și după taberele lor; doisprezece căpetenii, după neamurile lor. Geneza 25:13-16.

Când definițiile acestor douăsprezece nume sunt formulate într-o afirmație, ea sună astfel: „Profetic, urmașii lui Ismael sunt un popor roditor, de culoare închisă, renumiți ca războinici, dar îndurerăți istoric și profetic la 11 august 1840 și apoi la 11 septembrie 2001. Ei sunt numiți copiii Răsăritului în istoria biblică. Ei își au originea în Arabia, unde cresc mirodeniile parfumate întrebuințate în serviciile sanctuarului ebraic. Cuvântul „asasini” derivă din istoria islamică și reprezintă moartea adusă în tăcere. În vremea Cruciadelor, Islamul a cuprins, a încercuit și a asediat Europa catolică, dar înfrânarea lor ulterioară a marcat sosirea înviorării din 1840 până în 1844, precum și de la 11 septembrie până la criza legii duminicale. Definițiile celor douăsprezece nume ale fiilor lui Ismael sunt toate reprezentate în afirmația anterioară prin caractere aldine.”

Cele douăsprezece nume ale liniei lui Ismael însumează treisprezece, dacă îl includem și pe Ismael în listă. Treisprezece este numărul simbolic al «răzvrătirii», ceea ce a făcut Agar, fapt care l-a determinat pe Avraam să îngăduie ca Agar și Ismael să fie izgoniți. Pavel folosește acel incident pentru a descrie izgonirea Israelului de odinioară ca popor al legământului lui Dumnezeu, în același timp în care El încheia un legământ cu mireasa Sa creștină.

Căci este scris: Avraam a avut doi fii, unul din roabă, iar celălalt din femeie liberă. Dar cel din roabă s-a născut după trup, iar cel din femeia liberă, prin făgăduință. Lucrurile acestea au un înțeles alegoric: căci ele sunt cele două legăminte; unul de pe muntele Sinai, care naște spre robie, și acesta este Agar. Căci Agar este muntele Sinai în Arabia și corespunde Ierusalimului celui de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Iar Ierusalimul cel de sus este liber; el este mama noastră a tuturor. Căci este scris: Bucură-te, cea stearpă, tu care nu naști; izbucnește

și strigă, tu care nu suferi durerile nașterii; căci cea părăsită are mai mulți copii decât cea care are bărbat. Iar noi, fraților, precum Isaac, suntem copiii făgăduinței. Dar, după cum atunci cel născut după trup îl prigonea pe cel născut după Duhul, tot așa este și acum. Totuși, ce spune Scriptura? Izgonește pe roabă și pe fiul ei, căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii libere. Așadar, fraților, nu suntem copii ai roabei, ci ai celei libere. Galateni 4:22-31.

Ismael este un simbol al Islamului, iar Agar, mama lui Ismael, este simbolul bisericii legământului morții. Isaac este un simbol al creștinismului, iar Sara este simbolul bisericii legământului vieții. Din acest motiv, Ismael a avut doisprezece fii, căci doisprezece este un simbol al poporului legământului lui Dumnezeu, iar Islamul este o contrafacere a poporului legământului lui Dumnezeu.

Există două genealogii ale lui Hristos în Evangheliile. Una în Matei și alta în Luca.

Și Iacov a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, din care S-a născut Isus, Care este numit Hristos. Așadar, toate generațiile de la Avraam până la David sunt paisprezece generații; iar de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece generații; și de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece generații. Iar nașterea lui Isus Hristos a fost astfel: Când mama Lui, Maria, era logodită cu Iosif, înainte ca ei să fi fost împreună, s-a aflat că ea era însărcinată de la Duhul Sfânt. Matei 1:16-18.

Genealogia lui Matei identifică trei perioade egale de câte paisprezece, care alcătuiesc un total de patruzeci și doi. Hristos este Omega istoriei legământului, iar Moise este Alfa aceleiași istorii. Moise profețește că Hristos va fi „asemenea lui însuși”. Moise a avut trei perioade de câte patruzeci de ani în viața sa de o sută douăzeci de ani. Fiecare perioadă de patruzeci de ani din viața lui Moise, așezată linie după linie, se încheie la Kadesh, simbol al anului 1863 și al legii duminicale. Cele trei perioade ale lui Hristos se încheie la David, la captivitatea în Babilon și la confirmarea legământului de către Hristos cu sângele Său, la cruce. David reprezintă înălțarea bisericii triumfătoare la legea duminicală, iar a doua linie identifică ducerea fecioarelor neînțelepte în Babilon, la legea duminicală. A treia perioadă se încheie la cruce, care, din nou, tipifică legea duminicală, unde Hristos confirmă legământul lui Avraam cu o sută patruzeci și patru de mii și legământul lui Noe cu marea mulțime.

Ceea ce se poate înțelege când aceste două linii sunt suprapuse una peste cealaltă este uimitor. Cei o sută douăzeci de ani ai lui Moise se leagă de cei o sută douăzeci de ani ai lui Noe, iar cele patruzeci și două de generații ale lui Hristos se leagă de domnia antihristului de patruzeci și două de luni simbolice la legea duminicală.

Și Domnul a zis: Duhul Meu nu Se va lupta întotdeauna cu omul, căci și el este carne; totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani. Geneza 6:3.

Împreună cu genealogia lui Matei, care pune accent pe legământul avraamic, genealogia lui Hristos, așa cum o prezintă Luca, se întinde până la creație, subliniind astfel legământul vieții pe care Adam l-a încălcat în Eden. Genealogia lui Luca începe cu Isus și merge înapoi prin strămoșii Săi până la Adam, care este identificat drept fiul lui Dumnezeu. Linia genealogică se încheie cu al doilea Adam desăvârșit și începe cu primul Adam desăvârșit. De la primul Adam până la al doilea

Adam sunt rânduite 77 de generații.

Genealogiile Scripturii reprezintă linii ale adevărului. Tocmai am identificat câteva care depășesc cu mult numărul de martori necesar pentru a statornici un adevăr. Liniile genealogice conțin vocea împlinirilor istorice și a predicțiilor viitoare și conțin, de asemenea, vocea lui Palmoni, Minunatul Numărător al tainelor, întrucât enigmele numerice care au fost plasate în cadrul acestor linii oferă o a doua voce. Aceste două voci se aud împreună cu încă o a treia voce, vocea Minunatului Lingvist, care a creat și stăpânește toate lucrurile, inclusiv numele persoanelor, ale locurilor și ale lucrurilor.

Când Ioan s-a întors să vadă glasul care era înapoia lui, acesta era ca glasul multor ape; iar când Daniel a avut aceeași vedenie, Glasul Său era glasul unei mulțimi. Mesajul de suprafață al Scripturilor, numele aflate împreună cu mesajul și numerația din cadrul mesajului sunt trei glasuri într-un singur pasaj. Când iei un rând cu cele trei glasuri și îl suprapui peste un rând paralel, trei glasuri devin multe glasuri.

Și un glas a ieșit din scaunul de domnie, zicând: „Lăudați pe Dumnezeuul nostru, toți robii Lui și voi care vă temeți de El, mici și mari.” Și am auzit un glas ca de gloată multă, ca vuietul multor ape și ca bubuitul unor tunete puternice, zicând: „Aliluia! Căci Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic împărățește.” Apocalipsa 19:5, 6.

Unele dintre cele mai semnificative genealogii se regăsesc în istoria regilor lui Israel. Șirul primilor șapte regi ai lui Israel, împărăția de nord, se încheie cu Ahab, Izabela și Ilie, reprezentând astfel legea duminicală. Linia ultimilor șapte regi ai semințiilor de nord începe de la legea duminicală și se încheie la închiderea timpului de probă pentru omenire, când Mihail se ridică în Daniel 12. Primii șapte regi ai lui Iuda ilustrează istoria de la legea duminicală până când Mihail se ridică, iar ultimii șapte regi identifică istoria care duce la legea duminicală. Două linii genealogice, ambele având o istorie alfa și o istorie omega. Istoria alfa este perioada de la 9/11 până la legea duminicală, iar perioada omega este de la legea duminicală până la închiderea timpului de probă. Primii șapte regi ai lui Israel corespund ultimilor șapte regi ai lui Iuda, iar ultimii șapte regi ai lui Israel corespund primilor șapte regi ai lui Iuda.

Vom continua în articolul următor.

Fiți neclintiți până la sfârșit

[Apocalipsa 1:1, 2, citat.] Întreaga Biblie este o revelație; căci toată revelația către oameni vine prin Hristos și își are centrul în El. Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul Său, Căruia Îi aparținem prin creație și prin răscumpărare. Hristos a venit la Ioan, exilat pe Insula Patmos, ca să-i dea adevărul pentru aceste zile din urmă, ca să-i arate ceea ce are să se întâmple în curând. Isus Hristos este marele Depozitar al revelației divine. Prin El știm la ce trebuie să ne așteptăm în scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ. Dumnezeu I-a dat această revelație lui Hristos, iar Hristos a transmis-o lui Ioan.

Ioan, ucenicul iubit, a fost cel ales să primească această revelație. El a fost ultimul supraviețuitor dintre cei dintâi ucenici aleși. Sub rânduiala Noului Testament, el a fost onorat precum prorocul Daniel a fost onorat sub rânduiala Vechiului Testament.

Învățătura care trebuia comunicată lui Ioan era atât de importantă, încât Hristos a venit din cer ca să i-o dea slujitorului Său, poruncindu-i să o trimită bisericilor. Această învățătură trebuie să fie obiectul studiului nostru atent și însoțit de rugăciune; căci trăim într-un timp în care oameni care nu se află sub învățătura Duhului Sfânt vor introduce teorii false. Acești oameni au ocupat poziții înalte și au planuri ambițioase de dus la îndeplinire. Ei caută să se înalțe pe ei înșiși și să revoluționeze întreaga rânduială a lucrurilor. Dumnezeu ne-a dat o învățătură specială, spre a ne păzi de astfel de oameni. El i-a poruncit lui Ioan să scrie într-o carte ceea ce avea să se petreacă în scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ.

După trecerea timpului, Dumnezeu le-a încredințat urmașilor Săi credincioși prețioasele principii ale adevărului prezent. Aceste principii nu au fost date celor care nu avuseseră nicio parte la proclamarea primei și celei de-a doua solii îngerești. Ele au fost date lucrătorilor care avuseseră un rol în cauză de la început.

Cei care au trecut prin aceste experiențe trebuie să fie neclintiți ca o stâncă în susținerea principiilor care ne-au făcut Adventiști de Ziua a Șaptea. Ei trebuie să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu, legând mărturia și pecetluind Legea între ucenicii Săi. Cei care au luat parte la întemeierea lucrării noastre pe temelia adevărului biblic, cei care cunosc semnele de hotar care au arătat calea cea dreaptă, trebuie priviți ca lucrători de cea mai înaltă valoare. Ei pot vorbi din experiență personală cu privire la adevărurile încredințate lor. Acești bărbați nu trebuie să îngăduie ca credința lor să fie prefăcută în necredință; nu trebuie să îngăduie ca stindardul celui de-al treilea înger să fie luat din mâinile lor. Ei trebuie să țină neclintit până la sfârșit începutul încrederii lor.

Domnul a declarat că istoria trecutului va fi repovestită pe măsură ce intrăm în lucrarea de încheiere. Fiecare adevăr pe care El l-a dat pentru aceste zile din urmă trebuie să fie proclamat lumii. Fiecare stâlp pe care El l-a statornicit trebuie să fie întărit. Nu putem acum să părăsim temelia pe care Dumnezeu a statornicit-o. Nu putem acum să intrăm în vreo nouă organizație; căci aceasta ar însemna apostazie de la adevăr.

Lucrarea medico-misionară trebuie curățită și purificată de tot ceea ce ar slăbi credința credincioșilor în experiența trecută a poporului lui Dumnezeu. Edenul, frumosul Eden, a fost degradat prin intrarea păcatului. Se impune acum reamintirea experienței bărbaților care au avut un rol în întemeierea lucrării noastre la început.

Din când în când citim necrologurile marilor oameni ai lumii. Le-a sosit ceasul pe neașteptate, ca într-o clipă. Mulți, socotiți sănătoși, mor după un ospăț sau după ce au tcluit planuri egoiste pentru propria lor înălțare. Se rostește cuvântul: «S-a alipit de idolii lui; lăsați-l în pace.» Aceasta înseamnă că Domnul nu-l mai ocrotește de rău. Vine moartea năprasnică, și cât prețuiește lucrarea vieții lui? Viața lui a fost un eșec. Pomul cade pentru că puterea care l-a susținut îl lasă în voia jertfei sale idolatre.

Bărbați și femei sunt cufundați în căutarea a ceva de care să se desfete. Își vând sufletele pe nimic, iar Dumnezeu Își retrage îndelunga Sa răbdare și îngăduința Sa. Sunt lăsați în voia propriei alegeri.

Sunt unii care, deși mărturisesc că cred în adevărul prezent, și-au compromis credința și au refuzat să umble în lumină. Cine își va lepăda acum principiile egoiste, lumești? Cine va căuta acum să recunoască valoarea sufletului? Ce-i folosește omului să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său? Sunteți flămânzi și însetați după pâinea vieții și apa mântuirii? Înțelegeți valoarea sufletelor pentru care a murit Hristos? Cei care se numesc creștini trăiesc potrivit profesiei lor de credință? Sunt ei conștienți de valoarea sufletului? Se străduiesc ei să-și curețe sufletele prin ascultarea de adevăr?

Manuscript Releases, volumul 20, 150, 151.